

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/115/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1719200672
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1719200672.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a členov senátu JUDr. Branislava Kráľa a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: L.V. Y., J.. XX.X.XXXX, G. I. XXXX/XX, G., právne zast. CHARGE DAVOUÉ UJ s.r.o., IČO: 47 253 894, so sídlom Vlárská 458, Trenčín, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok z 30. januára 2020, sp. zn. 4C/14/2019-921, takto

rozhodol:

I. Odvolanie žalobcu do prvého výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 4.024,35 eur zastavené, sa o d m i e t a .

II. V zamietajúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania sa napadnutý rozsudok p o t v r d z u j e .

III. Návrhy žalobcu na prerušenie konania sa z a m i e t a j ú .

IV. Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie 4.024,35 eur; druhým výrokom žalobu zamietol a tretím výrokom priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že si žalobca po čiastočnom späťvzatí žaloby uplatňoval nárok na náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci vo výške 84.581,55 eur ako skutočnú škodu spočívajúcu v ušlom príjme a zisku vo výške 5.039,04 eur, ktorá mu mala vzniknúť v období trvania väzby od 4.4.2001 do 4.4.2002. Zároveň si uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za výkon väzby vo výške 46.982,72 eur a nemajetkovú ujmu za neprimeranú dĺžku trestného stíhania vo výške 21.750 eur; skutkovo dôvodiac, že mu bolo uznesením vyšetrovateľa KÚV PZ Nitra pod ČVS: KUV-28/OVEK-2001 a uznesením vyšetrovateľa KÚV PZ Nitra ČVS: KUV-29/OVEK-2001 z 28.9.2001 vznesené obvinenie pre trestný čin porušovania predpisov o obehú tovaru v styku s cudzinou podľa § 124 ods. 2, 3, 5 Trestného zákona účinného do 1.1.2016 a iné. Uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 5.4.2001, sp. zn. 5Tpr 24/01 bol žalobca vzatý do väzby z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. b), c) Tr. por., a to dňom 4.4.2001 o 9.40 hod., ktorú vykonával v Ústave na výkon väzby Nitra. Uznesením Krajskej prokuratúry Nitra, sp. zn. 1Kv/21/01 z 4.10.2001 bol žalobca prepustený z väzby na slobodu a zároveň v ten istý deň o 10.20 hod. bol opätovne zadržaný. Uznesením Okresného súdu Nitra, sp. zn. 1Tpr 67/01 z 8.10.2001 bol žalobca podľa § 68 Tr. por. z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. c) Tr. por. vzatý do väzby s tým, že väzba začala plynúť dňa 4.10.2001 o 10.20 hod., ktorú začal vykonávať v Ústave na

výkon väzby Nitra. Uznesením Okresného súdu v Nitre, sp. zn. 5Tpr 21/02 z 2.4.2002 bol žalobca dňa 4.4.2002 prepustený z väzby na slobodu. Jeho trestné stíhanie trvalo od 4.4.2001 do 15.12.2015 a bolo zastavené podľa § 244 ods. 1 písm. c) Tr. por. uznesením Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T/29/2015 zo dňa 10.11.2015 z dôvodu podľa § 215 ods. 1 písm. d) Tr. por. a na základe ust. § 9 ods. 1 písm. g) Tr. por., nakoľko tak ustanovuje medzinárodná zmluva. Žalobca si zároveň uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 4.024,35 eur, náhradu výdavkov za vyhotovenie fotokópií súdneho spisu vo výške 46,07 eur, náhradu cestovného a náhradu za stratu času vo výške 6.612,31 eur. Nároky na náhradu nemajetkovej ujmy žalobca odôvodnil tvrdením o absolútnom rozpade jeho profesionálneho života, osobného, spoločenského života a manželstva. Jeho trestné stíhanie mu neumožnilo, resp. až znegovalo akékoľvek snahy vrátiť sa k pôvodnému životu, hľadaniu si adekvátneho zamestnania alebo akémukoľvek ďalšiemu uplatneniu. Jeho manželka v tej dobe zastávala diplomatický post v Indii, odkiaľ bola celá jeho rodina odvolaná a on bol zavretý do ústavu na výkon väzby. Jeho manželstvo skončilo rozvodom, po zdravotných zlyhaniach skončil ťažko chorý v čiastočnom 78% invalidnom dôchodku, na základe čoho poberá invalidný dôchodok 215 eur mesačne. Oproti tomu ako konateľ a štatutárny orgán nadnárodnej obchodnej spoločnosti VICINITEX mal čistý príjem 7.000 eur až 8.000 USD. Po nútenom návrate z Indie bol ráno policajmi odvedený do väzby, počas ktorej schudol 36 kil; po prepustení z väzby bol ničený trestným stíhaním ešte 15 rokov. Žalovanú vyzval na náhradu škody podaním zo dňa 10.9.2018, pričom žalovaná ho listom zo dňa 18.2.2019 vyrozumela, že podanú žiadosť predbežne prerokovala a nevyhovuje jej.

3. Z písomného oznámenia o výsledku predbežného prerokovania nároku žalobcu na náhradu škody zo dňa 28.9.2018 mal prvoinštančný súd skutkovo zistené, že žalovaná po predbežnom prerokovaní žiadosti nevyhovela dôvodiac, že nároky uplatnené titulom nezákonnej väzby boli premlčané (§ 23 zákona č. 58/1969 Zb.) a vo zvyšku nárokov uplatňovaných z titulu nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v neprimeranej dĺžke trestného konania žiadosti nevyhovela pre nesplnenie podmienok podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

4. Súd prvej inštancie poukázal na procesnú obranu žalovanej, ktorá so žalobou nesúhlasila argumentujúc nepreukázaním zákonných podmienok potrebných pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody. Dôvodila, že trestné konanie žalobcu bolo zastavené uznesením ŠTS Pezinok, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. 3T-29/2015 zo dňa 10.11.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15.12.2015. Nakoľko žalobca podal žalobu 8.4.2019 mala za to, že nároky na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenú prvým a druhým rozhodnutím o väzbe sú premlčané, nakoľko došlo k márnemu uplynutiu 1 ročnej objektívnej premlčacej lehoty podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. Dodala, že vykonanie väzby bolo jedným z dôvodov, pre ktoré ŠTS Pezinok považoval zastavenie konania za spravodlivé, čo deklaroval na st. 37 uznesenia sp. zn. BB-3T/29/2015 zo dňa 10.11.2015. K nároku na náhradu škody, ktorá vznikla v dôsledku dĺžky trestného stíhania (namietaný nesprávny úradný postup), ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. umožňuje domáhať sa nároku na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy v prípade konštatovaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pričom zákon presne predpokladá formu konštatovania tohto porušenia konkrétnym orgánom verejnej moci. Podľa žalovanej všeobecný súd v konaní o náhradu škody v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. preto nie je oprávnený konštatovať, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo žalobcu na prejednanie veci bez zbytočných prietahov, pretože len na základe konštatovania existencie prietahov príslušným orgánom rozhoduje súd o výške náhrady škody alebo o náhrade nemajetkovej ujmy, čo vyplýva aj z rozhodovacej praxi Ústavného súdu SR. Pokiaľ išlo o výšku škody, podľa žalovanej žalobca nepredložil žiadny listinný dôkaz preukazujúci reálne zmenšenie svojho majetku ním špecifikované ako výdavky za vyhotovenie fotokópií súdneho spisu, cestovné a náhrady za stratu času. Rovnakú dôkaznú núdzu žalovaný namietal aj vo vzťahu k nároku na ušlý príjem.

5. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie skutkovo zistil, že Uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra ČVS: KUV-28/OVEK-2001 zo dňa 4.4.2001 a ČVS: KUV-29/OVEK-2001 zo dňa 28.9.2001 bolo žalobcovi vznesené obvinenie. Uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru Nitra ČVS: KUV-28/OVEK-2001 zo dňa 2.10.2001 boli trestné veci spojené na spoločné konanie pod ČVS: KUV-29/OVEK-2001. Uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 5Tpr 24/01 zo dňa 5.4.2001 bol podľa § 68 Tr. por. z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. žalobca vzatý do väzby, ktorá sa začala dňa 4.4.2001 o 9.40 hod. a ktorú vykonával v Ústave na výkon väzby Nitra. Uznesením Krajskej prokuratúry Nitra sp. zn. 1Kv/21/01 zo dňa 4.10.2001 bol žalobca prepustený z väzby na slobodu. Dňa 4.10.2001 o 10.20 hod. bol žalobca opätovne zadržaný. Uznesením

Okresného súdu Nitra sp. zn. 1Tpr 67/01 zo dňa 8.10.2001 bol žalobca podľa § 68 Tr. por. z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. c/ Tr. por. opäť vzatý do väzby, ktorá sa začala dňa 4.10.2001 o 10.20 hod. a ktorú vykonával v Ústave na výkon väzby Nitra. Uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 5Tpr 21/02 zo dňa 2.4.2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 2.4.2002, bol návrh Krajskej prokuratúry Nitra na predĺženie lehoty trvania väzby zamietnutý a dňa 4.4.2002 bol žalobca prepustený z väzby na slobodu. Žalobca bol tak obmedzený na osobnej slobode vo výkone väzby od 4.4.2001 do 4.4.2002 /366 dní/.

6. Súd prvej inštancie ďalej skutkovo zistil, že trestné stíhanie žalobcu pre trestný čin porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou podľa § 124 ods. 2 a ods. 3 Tr. zákona účinného do 1.1.2006 a trestného činu krátenia dane a poistného spolupáchateľstvom podľa §§ 9 ods. 2, 148 ods. 5 Tr. zákona účinného do 1.1.2006 /v súvislosti s výrobou a dovozom liehu - 94,7% denaturovaného etylalkoholu do SR v období rokov 1999 - 2000/, bolo uznesením Špecializovaného trestného súdu Pezinok sp. zn. BB 3T-29/2015 zo dňa 10.11.2015, ktoré bolo doručené žalobcovi do vlastných rúk dňa 3.12.2015 a jeho obhajcovi dňa 13.11.2015, podľa § 244 ods. 1 písm. c/ Tr. por., z dôvodu uvedeného v § 215 ods. 1 písm. d/ Tr. por. s poukazom na § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por., zastavené. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.12.2015. Celkovo išlo o trestné stíhanie 17 obvinených. Obligatórne zastavenie trestného stíhania Špecializovaný trestný súd Pezinok odôvodnil neprípustnosťou pokračovania trestného stíhania, nakoľko tak ustanovuje medzinárodná zmluva /čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - právo každého na prejednanie jeho záležitosti nezávislým a nestranným súdom v primeranej lehote/, keďže toto trestné konanie, trvajúce viac než 8 rokov od vzniesenia obvinenia, je možné z hľadiska práva na spravodlivý súdny proces považovať za extrémny prípad, ktorý odôvodňuje zastavenie trestného stíhania na základe vtedajšieho § 11 ods. 1 písm. h/ Tr. por. per analogiam. Trestné stíhanie žalobcu tak trvalo od 4.4.2001 do 15.12.2015.

7. Písomnou žiadosťou zo dňa 10.9.2018, doručenej žalovanej dňa 28.9.2018, žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spolu vo výške 84 581,55 eur /z titulu výkonu väzby majetkovú ujmu 5 039,04 eur a nemajetkovú ujmu 46 982,72 eur; z titulu neprímerane dlhého trestného stíhania nemajetkovú ujmu 21 750,- eur a trovy obhajoby tarifnú odmenu 4 024,35 eur, hotové výdavky 46,07 eur a náhrady za stratu času a cestovné náhrady 6 612,31 eur/, zo skutkových dôvodov, ako sú uvedené v žalobe. Písomným oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku žalobcu na náhradu škody žalovaná uviedla, že po predbežnom prerokovaní uplatnených nárokov na náhradu škody, ktoré mali byť spôsobené rozhodnutím o väzbe, žiadosti nevyhovuje z dôvodu, že tieto považuje podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. za premlčané a vo zvyšku nárokov uplatňovaných z titulu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v neprímeranej dĺžke konania žiadosti nevyhovuje, nakoľko tieto nároky považuje za nedôvodné pre nepreukázanie kumulatívneho splnenia zákonných podmienok pre vznik nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

8. Súd prvej inštancie ďalej v napadnutom rozsudku ozrejmil dôvody, pre ktoré rozhodol v merite veci na pojednávaní dňa 30.1.2020 v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu. Žiadosť o odročenie pojednávania doručená o 8,20 hod. totiž pre jej neúplnosť nemohol riadne vyhodnotiť. Keďže žiadosť nebola ani po zaslaní e-mailovej výzvy, a rovnako ani po zaslaní výzvy do elektronickej schránky advokáta (o 9,20 hod.) do otvorenia pojednávania (10,00 hod.) zo strany právneho zástupcu doplnená, dôvody v nej uvedené nebolo možné vyhodnotiť ako dôležité pre odročenie pojednávania v zmysle § 183 ods. 1, ods. 3 C.s.p. Súd prvej inštancie zvažil závažnosť tvrdených dôvodov na odročenie pojednávania (z dôvodu návštevy lekára), vzhľadom na procesné práva žalobcu, t.j. právo na prejednanie veci v jeho prítomnosti, avšak zohľadnil aj to, že v prípade právneho zástupcu žalobcu išlo o opakované ospravedlnenie zo zdravotných dôvodov, ako aj skutočnosť, že v prípade právneho zástupcu žalobcu ide o advokátsku kanceláriu /právnickú osobu/ a nebolo riadne a včas preukázané, či nebolo možné zabezpečiť zastúpenie žalobcu iným zamestnancom tejto právnickej osoby, alebo iným advokátom v substitúcii.

9. Pokiaľ ide o prvý výrok napadnutého rozsudku, súd prvej inštancie uviedol, že právny zástupca žalobcu vzal na pojednávaní dňa 26.11.2019 žalobu späť v časti náhrady škody spočívajúcej v trovách obhajoby vo výške 4.024,35 eur. Z tohto dôvodu, právne odkazujúc na § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 C.s.p., po vyslovení súhlasu žalovanej, konanie v tejto časti zastavil.

10. Následne za zisteného skutkového stavu, právne odkazujúc na čl. 46 ods. 3, 4 Ústavy Slovenskej republiky a ust. § 27 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., § 1 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 9 ods. 1, § 23

zákona č. 58/1969 Zb., čl. 2 ods. 2 C.s.p. a čl. 17 C.s.p., § 3 ods. 1 písm. c/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 5 ods. 1, § 8 ods. 6 písm. g/, § 15 ods. 1, § 17 ods. 2, 3, 4, § 18 ods. 1 a § 25 ods. 1, 4 zákona č. 514/2003 Z.z., z hľadiska dôvodnosti vznesenej námietky premlčania súd prvej inštancie ustálil, že žalobca v trestnom konaní vedenom Špecializovaným trestným súdom Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, v štádiu prípravného konania vykonal väzbu v rozsahu 366 dní, a to od 4.4.2001 do 4.4.2002, pričom trestné stíhanie bolo uznesením Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. BB-3T/29/2015 zo dňa 10.11.2015 právoplatne zastavené dňa 15.12.2015. Vykonaným dokazovaním ďalej zistil, že žalobca si uplatnil nároky z titulu oboch rozhodnutí o väzbe v rozsahu majetkovej ujmy / ušlý príjem/ vo výške 5.039,04 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 46.982,72 eur žalobou podanou na súd až dňa 8.4.2019. Uviedol, že vzhľadom na charakter 1 ročnej objektívnej premlčacej doby táto podľa § 22 ods. 3 zákona č. 58/1969 Zb. uplynula ku dňu 15.12.2016. Z dôvodu premlčania súd prvej inštancie žalobu v časti nároku uplatneného titulom výkonu nezákonnej väzby zamietol. Prvoinštančný súd dodal, že žalobca v konaní neuviedol prípadné iné skutkové a právne osobitosti prípadu, pre ktoré by mal súd vec posúdiť a rozhodnúť inak. K námietke žalobcu, že majetkové /peňažné/ právo v kontexte európskeho práva malo patriť medzi základné ľudské práva a ako také by malo byť nepremlčateľné, prvoinštančný súd uviedol, že tento názor v danom kontexte neobstoí a nie je spôsobilý privodiť žalobcovi úspech vo veci. Ozrejmil, že samotný Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd je implementovaný do Ústavy SR, ako základného rámca právneho poriadku SR a ako taký je ďalej v podrobnostiach upravený v predpisoch nižšej právnej sily, ako na to odkazuje aj čl. 46 ods. 4 Ústavy SR.

11. Súd prvej inštancie v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nesprávny úradný postup (neprimeranú dĺžku trestného konania od roku 2001 do roku 2015) na základe vykonaného dokazovania skonštatoval existenciu výluky zo zodpovednosti štátu za škodu v zmysle § 8 ods. 6 písm. g) zákona č. 514/2003 Z.z. a preto aj v tejto časti žalobu zamietol. Poznamenal, že žalobca sa ani nepokúsil ozrejmíť splnenie zákonných podmienok, vrátane preukázania existencie výsledkov vybavenia sťažnosti na prieskumy, právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým by sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré by malo za následok prieskumy v danom trestnom konaní, právoplatného rozhodnutia ESLP, ktorým by sa rozhodlo, že bolo porušené právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov alebo právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu, ktorým by Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo žalobcu na prerokovanie jeho trestnej veci bez zbytočných prieskumov (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.), len z výsledkov ktorých by súd v tomto konaní pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu v trestnom konaní mohol vychádzať. Prisvedčil argumentácii žalovanej v tom, že žalobca sa čo do skutkového odôvodnenia žaloby od počiatku domáhal náhrady škody v tejto časti z titulu nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní /neprimeraná dĺžka trestného konania/, nie z titulu nezákonného trestného stíhania podľa § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. Dodal, že počas konania nepredniesol procesný návrh na zmenu žaloby v zmysle § 140 ods. 2 C.s.p., pričom ani v tejto časti žaloby žalobca v písomných podaniach a napriek opakovaným výzvam súdu ani na pojednávaní dňa 26.11.2019, ale ani v dodatočne poskytnutej lehote, neuviedol prípadné iné skutkové a právne osobitosti prípadu, pre ktoré by mala byť vec posúdená a rozhodnutá inak. S poukazom na judikatúru súdov (R 37/2014) súd prvej inštancie zdôraznil, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením, sa považuje za špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a to ako nárok na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Uviedol, že podstata nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím sa neviaže na /ne/správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania.

12. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému priznal 100 % nárok na náhradu trov konania vzhľadom na jeho plný úspech v konaní proti žalobcovi a podľa § 256 ods. 1 C.s.p. /v zastavujúcej časti/, vzhľadom na procesné zavinenie čiastočného zastavenia konania žalobcom.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie voči všetkým jeho výrokom a zároveň v tomto podaní navrhol, aby odvolací súd prerušil konanie a a/ predložil Ústavnému súdu SR návrh na začatie konania o súlade § 8 ods. 6 písm. g), § 9 ods. 1 druhá veta, § 9 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. s čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a b/ podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná. Navrhol odvolaciemu súdu, aby následne napadnutý rozsudok zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p.

a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Pokiaľ ide o konkrétnu odvolaciu argumentáciu, žalobca dôvodil, že súd prvej inštancie nemal splnené zákonné podmienky na to, aby na pojednávaní dňa 30.01.2020 rozhodol v jeho neprítomnosti (resp. v neprítomnosti jeho právneho zástupcu). Ozrejmil, že z ospravedlnenia právneho zástupcu z účasti na pojednávaní dňa 30.01.2020 vyplýva, že tento bol 30.01.2020 v dopoludňajších hodinách u svojho ošetrojúceho lekára, teda nemohol spolu s podaním zo dňa 30.01.2020 predložiť do 10,00 hod. dôkaz - potvrdenie o dočasnej PN na základe výzvy súdu doručenej mu elektronicky o 9,20 hod. Na výzvu súdu odpovedal dňa 30.1.2020 o 13,11 hod. predložením potvrdenia o dočasnej PN a následne zaslaním prehlásenia žalobcu o 21,40 hod. Žalobca ďalej v odvolaní dôvodil, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, pri svojom konaní dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Dodal, že cit.: „ sa nemohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, pretože ním navrhované dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností neboli vykonané a jeho návrhmi na vykonanie dôkazov sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku náležitým spôsobom nevysporiadal, iba odkázal na svoj právny názor a na ust. zákona č. 514/2003 Z.z.“. Rovnako sa nemohol vyjadriť ani k dôkazom vykonaným na pojednávaní dňa 30.1.2020. Namietal, že sa súd prvej inštancie opomenul vysporiadať so skutočnosťami, skutkovými zisteniami a právnym posúdením z pohľadu práva EÚ a ústavných hľadísk, okrem iného aj tým, že neexistuje zákonom ustanovený postup, ktorým by sa mohol domáhať svojho práva na nezávislom a nestranom súde v zmysle čl. 46 Ústavy SR, pretože zákon č. 58/1969 Zb. bol ust. § 28 zák. č. 514/2003 Z.z. zrušený ku dňu 1.7.2004 a podľa § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú neprávym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Mal za to, že súd prvej inštancie pochybil, keď na vec neaplikoval ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov, a to ústavný zákon č. 460/1992 Zb. a medzinárodné zmluvy, ktoré majú prednosť pred zákonmi SR a ktoré pri doterajšom rozhodovaní neboli použité a sú pre rozhodnutie v merite veci rozhodujúce.

14. Žalobca zároveň navrhol prerušiť odvolacie konanie z dôvodu predloženia návrhu Ústavnému súdu SR odvolacím súdom na začatie konania o súlade ust. § 8 ods. 6 písm. g/, § 9 ods. 1 druhá veta, znenie za bodkočiarkou a § 9 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z., majúc za to, že zákonom nemožno zúžiť okruh štátnych orgánov zakotvených v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, resp. vylúčiť spod zodpovednosti vybrané štátne orgány, ani zakotviť výluky spod zodpovednosti, ak štátne orgány spôsobia škodu nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom; ďalej navrhol odvolaciemu súdu prerušiť konanie a podať návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je SR viazaná, odkazujúc na čl. 6 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 7 ods. 5 Ústavy SR, podľa ktorej sú základné práva a slobody neodňateľné, nescudziteľné, nepremiľateľné a nezrušiteľné. Dodal, že ustanovením § 27 zákona č. 514/2003 Z.z. mu bolo odňaté základné právo domáhať sa náhrady škody zákonom ustanoveným spôsobom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR pre neexistenciu zákona, a bolo mu odňaté základné právo domáhať sa náhrady škody podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR spôsobenej mu nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom vyšetrovateľa PZ SR a Krajskej prokuratúry v Nitre ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z., pretože podľa ust. § 28 zák. č. 514/2003 Z.z. zákon č. 58/1969 Zb. sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona (t.j. od 1.7.2004) a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Základné právo každého, a teda aj žalobcu na náhradu škody je nepremiľateľné. V tomto kontexte žalobca citoval ust. § 5 ods. 1, § 22 ods. 1, 2, 3, §23 zákona č. 58/1969 Zb. a § 27 zákona č. 514/2003 Z.z.

15. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a navrhuje ho potvrdiť. K argumentácii žalobcu, že súd prvej inštancie nemal splnené podmienky na to, aby rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti žalobcu a jeho splnomocneného advokáta uviedol, že právny zástupca žalobcu dňa 30.01.2020 o 8.45 hod e-mailom žiadal súd o odročenie pojednávania z dôvodu návštevy lekára bez akýchkoľvek príloh preukazujúcich jeho tvrdenie. Súd prvej inštancie bezodkladne vyzval právneho zástupcu žalobcu, aby doplnil žiadosť o odročenie pojednávania v zmysle ustanovení C.s.p., čo právny zástupca žalobcu do začiatku pojednávania neurobil, až následne doposlal potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti o 13.12 hod. a prehlásenie žalobcu o nesúhlase so substitúciou až o 21.40 hod. Žalovaný v tejto súvislosti zdôraznil, že strany sporu alebo zástupca, ktorí žiadajú o odročenie pojednávania, musia tento dôvod súdu oznámiť tak, aby mohol posúdiť, či sú alebo nie sú naplnené zákonné dôvody na odročenie pojednávania. V žiadosti o

odročenie pojednávania je potrebné nie len tvrdiť, že existujú dôvody na odročenie pojednávania, ale je potrebné ich dôvodnosť aj preukázať. Ďalej dodal, že žalobca sa mohol dať zastupovať substitútom na pojednávaní konanom dňa 30.1.2020, tak ako to vyplýva z plnomocenstva udeleného žalobcom jeho právnomu zástupcovi dňa 16.08.2016. K argumentácii žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dôkazy a žalobca sa nemohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, žalovaný poukázal na to, že súd prvej inštancie už pred prvým pojednávaním vo veci samej vyzval žalobcu, aby označil dôkazy, ktorých obsah navrhoval oboznámiť z trestného spisu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. 3T/29/2015, ktorý sám žalobca navrhol pripojiť, čo však žalobca neurobil. Uviedol, že právny zástupca žalobcu bol opätovne súdom prvej inštancie niekoľkokrát vyzvaný aj na pojednávaní dňa 26.11.2019 na označenie listinných dôkazov, ktoré žiada vykonať, čo nedoplnil ani do ďalšieho pojednávania.

16. Žalobca v replike na vyjadrenie žalovanej uviedol, že sa v celom rozsahu pridržiava svojej skutkovej a právnej argumentácie uvedenej v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie.

17. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu (zohľadniac obsah jeho odvolacej argumentácie) nie je možné priznať úspech.

18. Pokiaľ ide o odvolaciu argumentáciu žalobcu, ten v prvom rade namietal, že súd prvej inštancie nemal splnené zákonné podmienky na to, aby dňa 30.01.2020 rozhodol v jeho neprítomnosti. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že právny zástupca žalobcu vzal termín pojednávania určený na 30.01.2020 o 10,00 hod. osobne na vedomie dňa 26.11.2019 (č.l. 883). V deň konania súdneho pojednávania 30.10.2020 o 8,45 hod. odoslal súdu prvej inštancie elektronicky žiadosť o ospravedlnenie z neúčasti na pojednávaní a o odročenie pojednávania z dôvodu návštevy lekára dňa 30.01.2020. Z neúčasti ospravedlnil aj svojho klienta (žalobcu) s dovetkom, že ten trvá na jeho osobnej účasti na pojednávaní (č.l. 889). Súd prvej inštancie obratom vyzval právneho zástupcu žalobcu, aby doručil dôkaz o tvrdenej náhlej prekážke osobnej neúčasti na pojednávaní, eventuálne doklad o PN, ako aj doklad o nesúhlase klienta s jeho substitučným zastúpením (č.l. 893). Výzva bola súdom prvej inštancie odoslaná elektronicky na emailovú adresu advokáta o 9,12 hod. (č.l. 895). Právny zástupca žalobcu však nereagoval. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že k momentu otvorenia pojednávania dňa 30.01.2020 o 10,00 hod. nebolo zo strany žalobcu preukázané splnenie zákonných podmienok na odročenie pojednávania (§ 183 ods. 1, 2 C.s.p.). Jeho advokát hodinu pred pojednávaním (o 8,45 hod.) len súdu prvej inštancie avizoval, že v priebehu dňa navštívi lekára, z ktorého dôvodu ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní a žiadal o jeho odročenie. Ako vyplynulo z listiny, ktorú právny zástupca žalobcu následne odoslal súdu až po pojednávaní (o 13,12 hod. - doklad Potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti), lekára zjavne navštívil až v poobedných hodinách, hoci, ako vyplýva z ordinačných hodín S.. O. H., praktickej lekárnice pre dospelých, adresa ambulancie E. X, Y.Í., táto má ordinačné hodiny už od 7,00 hod. do 15,00 hod. každý pracovný deň (uvedené vyplýva z verejne dostupných zdrojov). Praktická lekárnica právnomu zástupcovi stanovila diagnóza Z. (nešpecifikovaná akútna infekcia horných dýchacích ciest). V čase začatia pojednávania teda právny zástupca žalobcu nepreukázal existenciu dôležitých dôvodov na odročenie pojednávania podľa § 183 ods. 1 C.s.p., rovnako nepreukázal, že žalobca ako strana, ktorú v konaní zastupuje, odôvodnene trvá na jeho osobnom zastúpení. Za zmienku stojí aj okolnosť, že právny zástupca žalobcu nepreukázal ani skutočnosť, že lekárom stanovená diagnóza bola tak závažná, že mu nedovoľovala zúčastniť sa na pojednávaní dňa 30.01.2020. Z uvedeného možno zhrnúť, že právny zástupca žalobcu nepreukázal, že dôvod pre ktorý žiadal odročiť pojednávanie je dôležitý, ani to, že tento dôvod oznámil súdu prvej inštancie bezodkladne (§ 183 ods. 3 C.s.p.).

19. K druhému odvolaciemu argumentu, konkrétne, že súd prvej inštancie nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy (v odvolaní neboli špecifikované), odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie zamietol nárok na náhradu škody za nezákonnú väzbu (skutočná škoda a nemajetková ujma) z dôvodu jeho premlčania (§ 23 zákona č. 58/1969 Zb.); náhradu nemajetkovej ujmy za namietaný nesprávny úradný postup - neprímeranú dĺžku trestného stíhania od 4.4.2001 do 15.12.2015 (prieťahy v súdnom konaní) vo výške 21.750 eur argumentujúc zákonnou výlukou upravenou v ust. § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z. Vzhľadom na tento právny záver súdu prvej inštancie vykonávať ďalšie dokazovanie bolo aj podľa názoru odvolacieho súdu nadbytočné. Odvolací súd dodáva, že žalobca vecnú nesprávnosť

právneho záveru súdu prvej inštancie o vylúku spod zodpovednosti za škodu vyplývajúcej z § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z., ktorú aplikoval aj na nárok na náhradu škody uplatnenej namietaným nesprávnym úradným postupom, v odvolaní nerozporoval, z ktorého dôvodu ho odvolací súd, striktné v sporovom konaní viazaný v odvolaní vymedzenou odvolacou argumentáciou, nemohol podrobiť prieskumu v odvolacom konaní.

20. Pokiaľ ide o návrhy žalobcu na prerušenie konania, odvolací súd uvádza, že platné právo (najmä zákon č. 514/2003 Z.z.), rovnako aj zákon č. 58/1969 Zb. v spojení s čl. 5 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, ktorý treba v prejednávanej veci aplikovať pokiaľ ide o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (vzhľadom na prechodné ust. § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.) a podporne aj súvisiaca judikatúra (pozri napr. aj rozsudok NS SR z 30.9.2020, sp. zn. 6Cdo 152/2018), priznáva žalobcovi nárok na odškodnenie tak majetkovej, ako aj nemajetkovej ujmy titulom nezákonnej väzby (v prejednávanej veci bola na žalobcu vykonaná väzba na základe uznesenia Okresného súdu v Nitre zo dňa 5.4.2001, sp. zn. 5Tpr 24/01 a uznesenia Okresného súdu v Nitre zo dňa 8.10.2001, sp. zn. 1Tpr 67/01, poznámka odvolacieho súdu), ako aj titulom nezákonného rozhodnutia (ide o uznesenie vyšetrovateľa Krajského úradu vyšetrovania PZ v Nitre ČVS: KÚV-29/OVEK-2001 zo dňa 4.4.2001, ktorým bolo začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie voči žalobcovi) a rovnako aj z nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní. Skutočnosť, že žalobca, v konaní kvalifikovane právne zastúpený, svoj nárok z pohľadu platného práva včas a riadne neuplatnil a následne v žalobe dostatočne skutkovo nevymedzil (žalobca si uplatnil náhradu majetkovej škody za výkon väzby, náhradu nemajetkovej ujmy za výkon väzby a náhradu nemajetkovej ujmy za neprimeranú dĺžku trestného stíhania, viď str. 2, 3 žaloby), nemôže byť dôvodom na iniciovanie neefektívnych konaní pred Ústavným súdom SR a pred Súdnym dvorom Európskej únie.

21. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že právo na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu je právom majetkovým, ktoré ako také (s výnimkou vlastníckeho práva) podlieha premlčaniu (pozri aj ust. § 100 ods. 2 Obč. zák.). Neobstojí preto výhrada žalobcu, že právnou úpravou premlčania jeho nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnou väzbou obsiahnutou v § 23 zákona č. 58/1969 Zb. došlo k porušeniu jeho ľudských práv. Účelom právnej úpravy inštitútu premlčania v občianskoprávných vzťahoch je, aby oprávnený subjekt pod hrozbou sankcie premlčania uplatnil svoje právo v stanovenej premlčacej dobe - teda včas. Účinné vznesenie námietky premlčania práva znamená, že súd oprávnenej osobe nemôže premlčané právo priznať, keďže vznesením námietky premlčania zaniká nárok na autoritatívnu vynúiteľnosť uplatneného práva. V inštitúte premlčania sa premieta pravidlo *vigilantibus iura scripta sunt* (zákony sú písané pre bdelych, teda pre tých, ktoré o svoje práva dbajú, alebo inak povedané „právo patrí bdelym“). V danom prípade bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené uznesením Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB 3T-29/2015 zo dňa 10.11.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 15.12.2015. V konaní nevyšli najavo žiadne podstatné okolnosti (takéto žalobca ani pred súdom prvej inštancie netvrdil), ktoré by mu bránili uplatniť svoj nárok voči štátu včas (t. j. do 15.12.2016, kedy uplynula jednoročná premlčacia doba), resp. ani taký postoj žalovanej, pre ktorý by bolo možné vyhodnotiť uplatnenú námietku premlčania v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 Obč. zák.). Pokiaľ si teda žalobca svoj nárok na náhradu škody titulom nezákonnej väzby uplatnil žalobou až 8.4.2019, urobil tak po uplynutí premlčacej doby.

22. Odvolací súd odkazujúc na argumentáciu uvedenú v ods. 20, 21 tohto rozsudku, nedospel k záveru, že by boli splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov (zákona č. 58/1969 Zb. a zákona č. 514/2003 Z.z.) s Ústavou SR (§ 162 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) ani na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je SR viazaná (§ 162 ods. 1 písm. c/ C.s.p.) a preto návrhy žalobcu na prerušenia konania podľa § 162 ods. 3 C.s.p. zamietol spolu s rozhodnutím o veci samej (viď III. výrok tohto rozsudku).

23. Zohľadniac odvolaciu argumentáciu žalobcu vo vzťahu k zamietajúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie (viď ods. 18 - 21 odôvodnenia), odvolací súd podľa § 387 ods. 1 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v tejto jeho časti ako vecne správny potvrdil, vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania (žalobca vo vzťahu k nemu odvolaciu argumentáciu neposkytol).

24. Pokiaľ ide o odvolaním napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie sumy 4.024,35 eur zastavené z dôvodu čiastočného späťvzťatia žaloby (I. výrok), odvolací

súd odvolanie vo vzťahu k tomuto výroku odmietol pre absenciu odvolacích dôvodov, a to podľa § 386 písm. d/ C.s.p. v spojení s § 363 a 373 ods. 1 C.s.p. (viď I. výrok rozsudku odvolacieho súdu).

25. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Nakoľko plne procesne úspešnej žalovanej trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd jej z dôvodu procesnej ekonomiky nárok na ich náhradu nepriznal.

26. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).